

PRVA POHVALA NA NAGRADI GJALSKI 2017.

Alighieri je kriv

Škriiip...Vrata devetoga kruga pekla se otpiraju i najgorše zlo zišle je van. I kam bi drugam došle nek na moju fasadu. Od moje hiže. V moje vulice. Neke tak bez srama već duge nisam vidla. Morti mislite da znate sa zla z Pandorine kutije, ali očito postoji još jedne... Zgmizale je na svojih odvratnih osam nogi i sad tu hodi ko da je glavne. I nekak, kad to vidim, kak i saki normalni čovek, doživim epileptični i par paničnih napada. Za te vrieme pred oči mi dolazi slika Froda teroga je isti takvi stvor vlovil v svoju mrežu i ...jaj mene jaj!!! I koj buš druge (kad dojdeš k sebe i zgrabiš male zraka) nek - počel bejžati. I onda se spotekneš na niš ak imaš razinu spretnosti ko ja i cieli život ti se zvrtil pred očima. I misliš si, normalne da te to sad naganja, ne bu valjda neke tak grde ostale pri miru. Ko one kad ti veliju da to niš neće, a, pusti ti to...To su za decu lovačke, saki spametni čovek zna da se koj ima više od četiri noge nemre imeti dobre namjere. I dobre, dignem se (valjda nem čekala da me ščapi i da z osamnejst krepam) i letim do prvoga muhoklopa (fala Bogu na muhoklopima, inače bi ga zblizoga trebala ...). I idem ja do toga (male je reči) čudovišta, al odjenput njega više nema. E, sad je gotove! V plućima više nema zraka, pred oči mi opadne mrak, noge pupuščaju, tlak skoči na 190, a puls je tak ubrzan da, da ima noge, bržeše bi i od Bolta letel. Velim si: *ti to moreš!* skoncentriram se makar jedva na nogami stojim, popentram se na stolec i gledim kam je sustanar izdajice pobegel. Ruke mi drščeju, al do bu ga klopil ak nem ja?! Aha! Evo ga! Gmiže po podu ko da je njegova hiža. *Mislim, ne znam, gospon, e Vaš tata ovde plaća struju i vodu ili moj?* Ne bu to tak išle. Moram obraniti svoj teritorij. I se je bile dobre dok je bil dalke više od meter, ali čim sam ga vidla zblizuga, pak mi se kisik z organizma povlekel. Nakon par žalibožnih pokušaja prešla sam po „stručnjaka“. Dojdem do njega same da bi čula najgluplje opravdanje „*nem bezveze vbijal pauke*“. Dobre, dekla, diši, neš ga se baš odrekla, ipak ti je brat! I dojde mi na pamet one koj v svietu uvijek prolazi; mito i korupcija. I

niš, zvađim ja z ladice svoju imovinu (dvadeset hrvackih kuna) i naručim ubojstvo. Valjda mu se dopale biti plaćeni ubojica pa je pristal. Prejde on i klopi pauka, al, dečki dragi, niš ja ne verujem dok ne vidim beživotne truple. Zgleda stvarne krepane, ali neme sad riskirali bezveze živote ukućana, pa ga ja tropim još deset put za svaki slučaj. I evo, srce na mestu, osmeh na face, i nada v duše da se tak neke ne bu opet tak brže od nekud dotepile.

I dej same, Dante, ko Boga te molim, drugi put poglej e si dobre zaprl vrata za sobu.

Marija Tomorad, 4.g2